

Γιατί πρέπει τα Θρησκευτικά να είναι υποχρεωτικό μάθημα στο σχολείο;

του **Νίκου Χαλαζιά***

Πολύ μελάνι χύνεται τελευταία για το μάθημα των θρησκευτικών στα σχολεία (Δημοτικά, Γυμνάσια και Λύκεια). Στο Υπουργείο Παιδείας τείνει να κυριαρχήσει η άποψη ότι το μάθημα πρέπει να πάρει τη μορφή της Θρησκευσιολογίας και να πάψει να επικεντρώνεται στο Χριστιανισμό. Η άποψη αυτή επικαλείται τον ουδέτερο χαρακτήρα του κράτους, το οποίο κατά συνέπεια δεν μπορεί να επεμβαίνει σε ζητήματα πίστης των πολιτών του.

Αλλά, αν δεν απατώμαι, κράτος ουδέτερο δεν υπάρχει. Ο ταξικός του χαρακτήρας, έστω και σε τελευταία ανάλυση – για να θυμηθούμε και τον Αλτουσέρ – είναι δεδομένος. Συνεπώς δεν μπορεί κανείς να επικαλείται την δήθεν ουδετερότητα του κράτους επιλεκτικά.

Υποστηρίζω ότι το μάθημα των Θρησκευτικών πρέπει να διδάσκεται υποχρεωτικά στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση σε όλους ανεξαιρέτως τους μαθητές για τους εξής λόγους:

Ο δυτικός κόσμος και πολιτισμός, στον οποίο και η Ελλάς εντάσσεται, στηρίζεται σε τρεις πυλώνες: στον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, στο ρωμαϊκό πολιτισμό και στο χριστιανικό πνεύμα. Από την αρχαία Ελλάδα ο Δυτικός πολιτισμός πήρε τον ορθό λόγο, την ανθρωποκεντρική θεώρηση του κόσμου, τις αξίες της ελευθερίας και του μέτρου, τη δημοκρατία και το ιδανικό της ομορφιάς. Από το Ρωμαϊκό κόσμο πήρε την οργάνωση, την πειθαρχία και το δίκαιο. Και από τον Χριστιανισμό την πίστη και την αγάπη. Όλα αυτά, προφανώς ισχύουν (ή θα 'πρεπε να ισχύουν) και στη νεοελληνική κοινωνία.

Επομένως, στο σχολείο πρέπει ο μαθητής να μυείται καταρχήν στις αξίες και τις αρχές ΑΥΤΗΣ της κοινωνίας στην οποία ζει και όχι σε αξίες άλλων κοινωνιών. Δεν πρέπει να μάθει την ιστορία της χώρας του, τον πολιτισμό της κοινωνίας στην οποία ζει; Και σ' αυτό τον πολιτισμό δεν εντάσσεται και η Χριστιανική διδασκαλία; Πώς άραγε ένας μαθητής (ένθεος ή άθεος, Έλληνας ή αλλοδαπός – αδιάφορο) θα κατανοήσει τον τρόπο ζωής και τη συμπεριφορά της νεοελληνικής κοινωνίας αν δεν μυηθεί στις πολιτισμικές της αξίες; Τι θα καταλάβει ο ξένος από το Ελληνικό Πάσχα και από τη χαρμόσυνη ευχή «Χριστός Ανέστη» αν δεν έχει μελετήσει την λατρευτική παράδοση, την ιστορία και τα βιώματα αυτού του λαού;

Στο επιχείρημα κάποιων *«αφήστε το παιδί να αποφασίσει μόνο του και να επιλέξει όταν ωριμάσει»*, η απάντηση είναι απλή: αφήνει κανένας γονιός το παιδί του ακαθοδήγητο, τάμπουλα ράζα, για να αποφασίσει μόνο του, όταν μεγαλώσει, τι είναι ηθικό και τι ανήθικο; Όχι βέβαια! Τα μορφώνουμε τα παιδιά μας, τουτέστιν δίνουμε σχήμα και μορφή στο εσωτερικό τους κόσμο. Και, φυσικά, τα μπολιάζουμε με τις ιδέες και τις αξίες που εμείς πιστεύουμε. Πώς θα μπορούσε να γίνει αλλιώς;

Ναι, να μάθει ο μαθητής για τα βασικά γνωρίσματα τριών – τεσσάρων γνωστών παγκοσμίως θρησκειών, καμιά αντίρρηση. Αλλά, πρωτίτως, πρέπει να γνωρίσει τον Χριστιανισμό, τα κείμενα και την παράδοση των χριστιανών, ακριβώς για να κατανοήσει τον πολιτισμό στον οποίο ο ίδιος ζει. Και, φυσικά, δεν είναι υποχρεωμένος να τα ενστερνιστεί όλα αυτά. Οφείλει, όμως, να τα γνωρίζει.

Όσο για τον ισχυρισμό ότι οι αλλοδαποί μαθητές πρέπει να διδάσκονται τη δική τους θρησκεία, απαντώ: στην ελληνική κοινωνία ζουν και στον πολιτισμό αυτής της κοινωνίας πρέπει να γνωρίσουν. Μέριμνα του ελληνικού κράτους πρέπει να είναι η επαφή, όσων παιδιών σπουδάζουν στα σχολεία του, με τον ελληνικό πολιτισμό, η μύησή τους στην ελληνική παιδεία και η ένταξή τους στην ελληνική κοινωνία. Τίποτε περισσότερο, τίποτε λιγότερο. Αν το απόγευμα ο πακιστανός θέλει να μάθει το παιδί του και πακιστανικά ή να γνωρίσει τον ισλαμισμό, μπορεί να το κάνει. Ιδίους εξόδους φυσικά. Όταν ένας νεαρός παίκτης και οπαδός του Ολυμπιακού βρίσκεται στην Ακαδημία Ποδοσφαίρου της Ρεάλ Μαδρίτης, δεν έχει την απαίτηση να γαλουχηθεί με τα νάματα του Θρύλου και του Πειραιά. Με τις αξίες και τους κανόνες της μαδριλένικης ομάδας θα διαπαιδαγωγηθεί!

Εκπλήσσει η φοβία και η διστακτικότητα με την οποία θρησκευτικοί (χριστιανικοί) και πολιτικοί φορείς αντιμετωπίζουν το ζήτημα των Θρησκευτικών. Η κυριαρχία της «πολιτικής ορθότητας» φαίνεται να παραλύει τη λογική και να παραμερίζει τα προφανή και αυτονόητα. Αλλά και η Δεξιά και η Αριστερά είναι τέκνα του Δυτικού πολιτισμού. Γιατί διστάζουν λοιπόν, όσοι επικαλούνται τις αξίες του, να αντιτάξουν στην ανεργμάτιστη πολιτική της «πολυπολιτισμικότητας», την αναγκαιότητα της υποχρεωτικής διδασκαλίας των θρησκευτικών (και κυριότατα του Χριστιανισμού) στα ελληνικά σχολεία.

* Ο **Νίκος Χαλαζιάς** είναι Φιλόλογος.

Πηγή: www.antibaro.gr/